

U s n e s e n í

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne [redacted] o odvolání obžalovaného [redacted] J. [redacted] M. [redacted], nar. [redacted] podaném proti rozsudku Okresního soudu v [redacted] ze dne [redacted], č.j. [redacted], **t a k t o :**

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr.ř. **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným trestnými činy násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci dle § 197a odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb., účinného do 31. 12. 2009 (dále jen „tr.zák.“), výtržnictví dle § 202 odst. 1 tr.zák. a urážky mezi vojáky podle § 276 písm. b) tr.zák., za které mu byl uložen podle § 202 odst. 1 tr.zák. za použití § 35 odst. 1 tr.zák. a § 53 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 tr.zák. úhrnný peněžitý trest ve výši 36.000 Kč s tím, že podle § 53 odst. 4 tr.zák. bylo stanoveno, že peněžitý trest může být zaplacen v 10 pravidelných měsíčních splátkách po 3.600 Kč. Podle § 54 odst. 3 tr.zák. byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Uvedených trestných činů se obžalovaný podle skutkových zjištění okresního soudu vyjádřených ve výroku napadeného rozsudku dopustil tím, že dne [redacted] mezi [redacted] a [redacted] hodin v [redacted] ve vestibulu a v chodbě před ordinacemi lékařů v budově [redacted] Fakultní nemocnice v [redacted] napadal urážlivými výroky a výroky znevažujícími jejich práci službu konající zdravotní sestry N. [redacted] W. [redacted] a H. [redacted] K. [redacted] a lékaře pohotovosti [redacted] M. [redacted] Š. [redacted] N. [redacted] W. [redacted] vyhrožoval tím, že jí zpřeláme kosti, až ji někde potká, čímž v ní vzbudil obavy o její zdraví a život, a poté se odmítal podrobit pokynům a výzvám k opuštění budovy ze strany přivolané hlídky Policie ČR a její příslušníky [redacted] J. [redacted] U. [redacted], [redacted] V. [redacted] B. [redacted] a [redacted] J. [redacted] B. [redacted] o urážel tak, že každého z nich označil slovem „idiot“, a tohoto jednání se dopustil v prostorách, kam má veřejnost přístup, a nejméně před třemi současně přítomnými pacienty, jejich doprovodem nebo zaměstnanci nemocnice.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil do výroků o vině i o trestu a které odůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Namítl, že okresní soud provedené důkazy hodnotil jednostranně, v neprospěch obžalovaného. Odvolatel připomněl důkazy, na které poukazuje okresní soud. Za zásadní považuje odvolatel důkazní situaci u trestného činu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci. Nejdůležitějším důkazem svědčícím proti obžalovanému je zde výpověď sestry N. [redacted] W. [redacted]. Ta původně uvedla, že k verbálnímu vyjádření obžalovaného, kterým jí mělo být vyhrožováno, došlo na samém konci konfliktu. Tehdy již obžalovaný opustil prostor, kde dochází k ošetřování pacientů, resp. kde mají své pracoviště sestry. Pak se musel vrátit a počal kopat do dveří vedoucích do místnosti [redacted] tedy do prostoru, kde mají [redacted]. Když svědkyně otevřela dveře, v prostoru mezi nimi ji měl obžalovaný vyhrožovat zpřelámáním kostí. Tuto výpověď potvrdila i svědkyně K. [redacted]. Ačkoli jmenovaná svědkyně věc časově situovala na konec celého incidentu, svědek [redacted]. Š. [redacted] vypověděl, že již při

příchodu na ošetřovnu mu bylo sděleno, že sestřám mělo být ze strany obžalovaného vyhrožováno, u čehož on nebyl. Dále odvolatel namítl, že od příchodu strážní služby nemocnice byl neustále monitorován, přičemž nešlo pouze o strážné, ale také o policisty hlídkové služby a později také o policisty z obvodního oddělení [REDAKCE] a o městské strážníky. Ani jeden z nich neslyšel žádné výhrůžky. Přitom neexistuje časové období, v němž by se obžalovaný pohyboval v prostorách [REDAKCE] osamoceně. Dále odvolatel zdůraznil, že k vyhrožování mělo dojít ve dveřích mezi prostorami čekárny a místností č. [REDAKCE], tedy [REDAKCE]. Toto místo je v bezprostřední blízkosti pracoviště [REDAKCE] J [REDAKCE] Z [REDAKCE], ani on přitom žádné výhrůžky neslyšel. I kdyby však bylo připuštěno, že obžalovaný takto vyhrožoval svědkyni W [REDAKCE] tichým hlasem, je jednoznačným vyvrácením její výpovědi záznam kamerového systému. Kamera č. 1 umístěná v čekárně a prostoru sanitáře zabírá i dveře vedoucí do stanoviště sester. Na záznamu byla identifikována osoba obžalovaného a v prostoru se pohybovaly i další osoby. Avšak ani obžalovaný ani nikdo další nekopal do dveří vedoucích do prostoru sester. Pokud jde o výtržnictví, to mělo být naplněno vulgárními výroky ve vztahu k svědkyním W [REDAKCE] a K [REDAKCE], jakož i k [REDAKCE] Š [REDAKCE]. Věřohodnost svědkyň W [REDAKCE] i K [REDAKCE] je přitom nutno hodnotit z pohledu skutečností shora uvedených a nelze odhlédnout ani od toho, že jejich vyjádření může být motivováno obavou z možné stížnosti odvolatele na jejich osoby. Také výpověď svědka [REDAKCE] Š [REDAKCE] působí nevěrohodně, v přípravném řízení uvedl, že slyšel, jak obžalovaný nadává jmenovaným sestřám, že jsou [REDAKCE], u hlavního líčení však vypověděl, že nic takového neslyšel a že to ví jen z doslechu. Na záznamu kamerového systému není zachycena ani žádná situace, při níž by měl obžalovaný gestikulovat a chovat se způsobem, který by vizuálně podporoval verzi o urážkách. Pokud řada svědků konstatuje, že obžalovaný se choval hlučně a velmi hlasitě hovořil, toto nemůže být součástí skutkové podstaty trestného činu výtržnictví. Konečně pokud jde o trestný čin urážky mezi vojáky, tak jde o jednání, které spadá spíše do oblasti kázeňského provinění. V odvolacím veřejném zasedání dále odvolatel uvedl, že například svědkyně S [REDAKCE] sice vypovídala o hlasitém rozhovoru, avšak tento byl vzájemný. Policistka svědkyně A [REDAKCE] by jednání, k němuž došlo za její přítomnosti, kvalifikovala jako přestupek. Odvolatel tedy poukázal na podle jeho názoru tendenční interpretaci obsahu svědeckých výpovědí okresním soudem a dále zpochybnil záznamy časů uvedených na kamerovém systému a na výjezdové bráně nemocnice, jimiž argumentuje okresní soud. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby, popř. aby věc postoupil ke kázeňskému projednání jako přestupek.

Intervenující státní zástupkyně s poukazem na správnost všech výroků napadeného rozsudku navrhla odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnout.

Krajský soud především zjistil, že proti napadenému rozsudku je odvolání přípustné (§ 245 odst. 1 tr.ř.), odvolání bylo podáno osobou oprávněnou (§ 246 tr.ř.) a v zákonné lhůtě (§ 248 tr.ř.) a splňuje náležitosti odvolání (§ 249 tr.ř.). Krajský soud neshledal důvody k zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 tr.řádu. Z podnětu odvolání obžalovaného proto přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad.

Zjistil, že v řízení předcházejícím napadenému rozsudku nedošlo k podstatným procesním vadám, zejména byla respektována ta ustanovení trestního řádu, která zajišťují řádné objasnění věci a právo obžalovaného na obhajobu. Okresní soud provedl v hlavním líčení v souladu s trestním řádem úplné dokazování v rozsahu předpokládaném ustanovením § 2 odst. 5 tr.řádu. Z provedených důkazů vyvodil na základě logických úvah správná skutková

zjištění. V podrobnostech krajský soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje. Pokud se odvolací námitky týkají hodnocení důkazů a skutkových zjištění, je třeba připomenout, že toto je předmětem činnosti soudu prvního stupně, který má nejlepší možnost hodnotit důkazy provedené v hlavním líčení na základě bezprostřednosti a ústnosti. Krajský soud nezjistil, že by okresní soud nepřihlédl k některým podstatným skutečnostem a důkazům, že by při hodnocení provedených důkazů očividně porušil pravidla logiky či rozumného uvažování nebo že by jeho skutkové závěry byly v hrubém rozporu s obsahem provedených důkazů. Lze tedy jen znovu připomenout, že řada svědků ve svých výpovědích přesvědčivě a věrohodně popsala jednání obžalovaného a že nebyl zjištěn žádný rozumný motiv těchto svědků, včetně poškozených N [redacted] W [redacted], H [redacted] K [redacted], [redacted] M [redacted] Š [redacted] J [redacted] U [redacted], V [redacted] B [redacted] a J [redacted] B [redacted], k tomu, aby obžalovaného nepravdivě obviňovali nebo popisovali jeho jednání ve větším rozsahu, než jak to odpovídá skutečnosti. Přitom výpovědi poškozených korespondují i s výpověďmi dalších svědků i s dalšími důkazy tak, jak to podrobně a přesvědčivě rozvádí okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku.

Odvolací námitky týkající se skutkových zjištění tudíž nemohou obstát. V podstatě jsou opakováním obhajoby obžalovaného uplatněné již v hlavním líčení, se kterou se okresní soud podrobným a přesvědčivým způsobem vypořádal. Krajský soud s přihlédnutím k odvolacím námitkám připomíná, že svědkyně N [redacted] W [redacted] nevypověděla, že k vyhrožování došlo až v samém konci konfliktu. Takto to z protokolu o její výpovědi nevyplývá (č.l. 263 – 270). Okresní soud ostatně v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 4 – 6 shrnul podstatný obsah výpovědi této svědkyně a je zřejmé, že ze strany odvolatele je obsah této výpovědi poněkud dezinterpretován. Podobně je tomu s výpovědí svědka [redacted] M [redacted] Š [redacted] z přípravného řízení (viz zejména č.l. 191), neboť svědek původně neuvedl, že mu sestry o vyhrožování řekly již při jeho příchodu. Pak se k tomu svědek znovu vyjadřoval k dotazu obhájce (č.l. 190 – *ve spise přehozeny strany protokolu*), přičemž toto vyjádření je poněkud nejasné v tom, kdy mu o vyhrožování sestry řekly. Je zřejmé, že svědek [redacted]. Š [redacted] byl na místo zavolán s určitou prodlevou a přišel v době mezi první a druhou přítomností pacientky – svědkyně I [redacted] M [redacted] – P [redacted] (tedy v době, kdy tato byla venku v autě) a je tedy možné, že k vyhrožování došlo již před jeho příchodem.

Pokud jde o námitku, že k výhrůžkám nemohlo dojít, aniž by to slyšeli policisté, neboť tito neustále monitorovali pohyb obžalovaného, krajský soud dodává, že je zřejmé, že obžalovaný nebyl po celou dobu v těsné blízkosti policistů, kromě toho svědkyně W [redacted] uvedla, že k vyhrožování došlo, když na místě ještě nebyla policie, a výhrůžku obžalovaný nekřičel (č.l. 269).

K odvolací námitce, že vyhrožování obžalovaného by musel slyšet svědek J [redacted] Z [redacted], lze dodat, že obžalovaný a jeho doprovod vytvořili na místě tak vzrušenou a nepřehlednou až hektickou situaci, že bylo patrně nemyslitelné pro všechny přítomné registrovat veškeré slovní projevy ostatních přítomných, tím spíše pokud nebyly proneseny hlasitě, a kromě toho z důkazů vyplývá, že svědek J [redacted] Z [redacted] se z místa na určitou dobu vzdálil, šel ven k autu přesvědčovat svědkyni M [redacted] – P [redacted], aby se nechala ošetřit.

Ani záznamy bezpečnostních kamer výpověď svědkyně W [redacted] nezpochybňují. Záznam z kamery v prostoru před [redacted] (kamera č. 7) není z důvodu poruchy k dispozici. Kamera č. 6 [redacted] zachycuje jiný prostor a průběh incidentu na ní zachycen není. Z obsahu výpovědi svědkyně V [redacted] vyplývá, že když po ranách, které slyšela,

vyšla z ordinace, viděla přes sklo siluetu muže odcházet od skleněných dveří (č.l. 269), tedy svědkyně detailně neuvedla, že by obžalovaný kopal do určitých dveří, ona patrně ani nemohla přesně znát původ hluku, kromě toho k vyhrožování mělo dojít předtím, tedy když volala další pacienty a když na místě ještě nebyla policie. Výpověď svědkyně W [REDAKCE] ohledně vyhrožování je kromě toho v plném rozsahu potvrzena výpovědí svědkyně H [REDAKCE] K [REDAKCE]. Není přitom reálné, aby tyto dvě svědkyně měly motivaci k nepravdivému obvinění obžalovaného z uvedené výhrůžky v tom směru, že by se tím chránili proti případné stížnosti ze strany obžalovaného, neboť i bez těchto výhrůžek bylo zcela zřejmé, kdo incident způsobil, a i jinak by jednání obžalovaného bylo trestné.

Krajský soud se nemohl ztotožnit ani s tvrzením odvolatele o naprosté nevěrohodnosti výpovědi svědka [REDAKCE]. M [REDAKCE] Š [REDAKCE], byť ve výpovědi tohoto svědka v přípravném řízení a v hlavním líčení se vyskytly určité rozpory. V hlavním líčení svědek uvedl, že jednak po příchodu mu sestry o verbálních útocích obžalovaného řekly, jednak byl jejich svědkem. Sestry byly již při příchodu svědka vystrašené. Na jednom místě pak svědek skutečně uvedl (na rozdíl od přípravného řízení), že co se týče toho verbálního útoku, ví to jen z podání sester. Uvedl dále, že na místě byl velký rámus a dělalo to dojem, že policie vůbec nic nedělá. Když byl svědek již na místě, gradovalo to, nátlak vytvářel obžalovaný na sestry i na něho. O vyhrožování se dozvěděl od sester, ale když tam byl, verbální nátlak pokračoval a když byl svědek v ordinaci, slyšel přes dveře hlasitou diskusi. Po přečtení výpovědi z přípravného řízení svědek rozpor vysvětlil s tím, že s odstupem času už si na událost nevzpomíná přesně, ale potvrdil, že nadávání obžalovaného slyšel přes dveře ordinace. Co se týče slova „krávy“, svědek byl v té době v ordinaci a na to řekl, že sestry urážet nenechá. K těmto námitkám lze navíc dodat, že ve světle celkové důkazní situace, kdy je zcela zřejmé, že obžalovaný nepřijatelným a vulgárním způsobem napadal personál nemocnice, jsou uvedené rozpory nepodstatné. Faktem je, že zmíněnou výhrůžku pronesenou vůči sestře W [REDAKCE] přímo slyšeli pouze svědkyně N [REDAKCE] W [REDAKCE] a H [REDAKCE] K [REDAKCE], svědku [REDAKCE]. Š [REDAKCE] však toto bylo sděleno po jeho příchodu a není žádný důvod pochybovat o správnosti tohoto skutkového závěru.

Odvolatelem byla zmiňována výpověď svědkyně J [REDAKCE] A [REDAKCE], k čemuž je třeba uvést, že její hodnocení, že jednání obžalovaného by podřadila pod návrhový přestupek proti občanskému soužití (č.l. 296), jednak není pro soud závazné, ale především svědkyně nebyla zdaleka přítomna celému jednání obžalovaného, sama uvedla, že situace na místě byla hektická, vygradovaná, ale už ne tak, jak to popisovali kolegové z [REDAKCE]. I v její přítomnosti se však obžalovaný choval hrubě vulgárně, křičel například, že tam zdravotní personál nic nedělá, „že neošetřují, že tam hovno dělají“. Také kolegové z [REDAKCE] popisovali, že tam obžalovaný napadal slovně nějakými vulgarismy personál. Dále svědkyně vypovídala o tom, jak obžalovaný nerespektoval pokyny zakročujících policistů a že byl pod vlivem alkoholu, podle názoru svědkyně „středně napitý“. Výpověď této svědkyně je v souladu s ostatními důkazy a krajský soud ji podrobněji zmiňuje v reakci na uvedenou odvolací námitku.

Jestliže se okresní soud podrobně zabýval i časovými souvislostmi, týkajícími se obhajoby obžalovaného, že mu po dlouhou dobu nebyla poskytnuta odpovídající péče, jsou závěry okresního soudu přesvědčivé a odvolacím námitkám ani zde přisvědčit nelze. Navíc i pokud by se skutečně obžalovanému nedostalo ošetření v jím požadovaném krátkém čase, nebylo by to ospravedlněním pro jeho následné jednání. Jinými slovy řečeno, i pokud by hypoteticky skutečně nastala situace tak, jak ji popisuje obžalovaný, došlo by pouze k situaci, kterou v českém zdravotnictvím zažívá více řadových občanů (v tom smyslu, že rychlost

ošetření neodpovídá jejich představám), avšak tento fakt, jakož ani postavení obžalovaného v době spáchání činu, jej trestní odpovědnosti nezbavuje.

Okresní soud nepochybil ani v právní kvalifikaci skutku, přičemž krajský soud i v tomto směru odkazuje na příslušnou pasáž odůvodnění na str. 22 napadeného rozsudku a k odvolacím námitkám dodává, že není pochyb o tom, že popsáním skutkem se obžalovaný dopustil trestného činu výtržnictví, neboť se nejednalo pouze o nějaký vzájemný hlasitý hovor, ale jednalo se o hrubě neslušné agresivní a urážlivé jednání obžalovaného nejen ve veřejně přístupném prostoru, ale navíc v prostoru nemocnice, kam chodili i další pacienti, u nichž jednání obžalovaného vzbuzovalo i strach, a obžalovaný tak vytvořil atmosféru, která byla právě opačná atmosféře, která by měla panovat v tomto léčebném zařízení. Stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného je bezesporu vyšší než nepatrný. Dopustil se jednání, které naplňuje znaky tří trestných činů, urazil či rozrušil řadu osob a jeho jednání trvalo delší dobu, nejednalo se o nějaký krátkodobý projev nevole, ale o relativně dlouhodobější konání, které bylo podle svědků ovlivněno i tím, že obžalovaný byl pod vlivem alkoholu. Svědci vypovídali v tom smyslu, že incident byl tak ojedinělý, že nic podobného dosud nezažili. Všechny tyto skutečnosti vedou k závěru, že by nepostačovalo vyřízení věci podle jiných než trestních předpisů, např. kázeňským vyřízením. I když lze částečně chápat emočně vypjatý stav, v jakém se obžalovaný nacházel v souvislosti s obavou o zdraví partnerky, nelze na druhé straně přehlédnout ani tehdejší postavení obžalovaného u Policie ČR, kdy jako osoba zastávající vysokou funkci by měl být příkladem vystupování policisty na veřejně přístupném místě a ve vztahu k občanům i k ostatním policistům. Ze všech těchto důvodů byl tedy obžalovaný důvodně uznán vinným uvedenými trestnými činy. Okresní soud odůvodnil rovněž použití zákona účinného v době spáchání činu ve smyslu § 2 odst. 1 tr. zákoníku, neboť pozdější zákon není pro obžalovaného příznivější.

Při ukládání trestu okresní soud přihlédl ke všem podstatným kritériím a skutečnostem a uložil obžalovanému trest, který je v souladu se zákonem a není trestem nepřiměřeným ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. Důvody, které okresní soud vedly k uložení uvedeného trestu, jsou blíže rozvedeny na str. 22 – 23 napadeného rozsudku, a protože v tomto směru nebyly vzneseny konkrétní odvolací námitky, krajský soud na toto odůvodnění odkazuje.

Odvolání obžalovaného proto nebylo shledáno důvodným a bylo zamítnuto podle § 256 tr. ř.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný .

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm.a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Hradci Králové dne 24. března 2011

JUDr. Josef Mazák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

■